

XVII. leto
rednih
društvenih
koncertov.

„GLASBENA MATICA“
V LJUBLJANI.

Sezona
1907./08.

V nedeljo, dne 29. decembra 1907

popoludne ob 5. uri

v veliki dvorani hotela „UNION“

KONCERT

„Pevske zveze moravskih učiteljev“

(50 članov)

pod vodstvom gospoda prof. **Ferd. Vach-a.**

VZPORED:

1. B. Smetana: Píseň na moři. (Pesem na morju.)
2. V. Novák: Vánoční ukolébavka. (Božična uspavanka.)
3. Jos. Klička: Náš zpěv. (Naša pesem.)
4. P. Křížkovský: Utonulá. (Utopljenka.)
5. E. Grieg: a) Marná láska. (Brezuspešna ljubezen.)
b) Mariánská. (Marijina pesem.)
6. Iv. pl. Zajc: Večer na Savi.
7. P. Křížkovský: Dar za lásku. (Dar za ljubezen.)
8. L. Janáček: Klekanica. (Čarovnica.)
9. a) H. Palla: Cibulíčka. (Čebuljica.)
b) J. Malát: Ty kláštersky zvony. (Ti samostanski zvonovi.)
10. B. Hegar: Tábor mrtvých. (Tabor mrtvih.)

Začetek točno ob 5. uri popoludne.

Cene prostorom: Sedeži po 6, 5, 4, 3 in 2 K, stojišča po 1 K 40 h, dijaške vstopnice po 60 h se dobivajo v trafiki gospe Češarkove v Šelenburgovih ulicah in na večer koncerta pri blagajni. — Češko besedilo s slovenskim prevodom in z razlago istotam brezplačno.

Besedilo zborom.

1. Píseň na moři.

(V. Hálek.)

Haló! Již plachty napněte,
stožár utužte lanem;
již kotva z tůně zvednuta,
a větrů přízeň pánem!

Haló! Tak vesele vlá korouhev!
moře tak jasno, blaho,
nuž na palubu k sklenici,
haló! haló! haló!

Jen ještě pohled k přístavu!
Tam s bohem! kynou šátky,
tam čapky letí, nuž, adé,
necht' loučení čas krátký!

Tam slzu vidím dokona,
jež rosi tváře blaho,
necht' loučení čas krátký!
Nuž adé, adé, adé!

Ej, vína sem, at' zavzní zpěv!
A nyní počnem vesele.
Jak réva barví břehy,
jak blednou města, vesnice,
jak vzduch tu plný něhy!

A jak to moře modravé,
v něm houpem se tak blaho!
to teprv ducha rozpíná,
haló! haló! haló!

Hle, zmizel kraj a moře skvost
již bez hranic a mezi,
pod nebem druhá nebes báň,
zem bez pouta a stezi.

A jak to mysl rozhrívá,
tu cítíme, co blaho,
tu teprv píseň z plna zní,
haló! haló! haló!

Aj, hle ten ostrov rozmilý,
jak vynořil se z pěny!
Tam kormidlem ted' zavesluj,
jak mocně rozložený!

Hle, již nám v ruce tleskají,
zrak zničený tak blaho,
nuž, čapky vzhůru, vítejte,
haló! haló! haló!

Pesem na morju.

Halo! Napnite že jadra,
jambor přitrdíte z vrvjo,
že je sidro iz lokve dvignjeno
in vetrov naklonjenost (je) gospodar!

Halo, tako veselo vihra zastava!
morje tako čisto, ugodno,
torej na krov h kozarcu,
halo, halo, halo!

Le en pogled še k luki!
tam »z bogom!« mahajo robci,
tam čepice letijo, hajd, adijo,
naj (bo) ločitve čas kratek!

Tam solzo vidim brezkončno,
ki rosi lice blago,
naj (bo) ločitve čas kratek!
Hajdi, adijo, adijo, adijo!

Ej, vina sem, naj se razlega petje!
In zdaj začnemo veselo.
Kako trta barvi obalo,
kako zbledavajo mesta, vasi,
kako (je) zrak tu poln nežnosti!

In kako to morje modrikasto,
v njem ziblremo se tako prijetno!
to šele duha širi.
halo! halo! halo!

Glej, zginila je zemljina in morja lesk
že brez mej in konca,
pod nebom drug nebeški svod,
zemlja brez vezi in stez.

In kako to misel razgreva,
tu čutimo, kaj (je) sreča,
tu šele pesen na polno zveni,
halo! halo! halo!

Aj, glej ta otok preljubeznjiv,
kako se je pokazal iz teme!
Tja s krmilom zdaj zaveslaj,
kakor mogoče se opri!

Glej, že nam z rokami tleskajo,
oko žari tako srečno,
hajdi, čepice kvišku, pozdravljajte,
halo, halo, halo!

Pesem komponirana l. 1877. Skozi komponiran zbor pričjenja s fanfaro v c-dur in prehaja v bujno popevanje, namešano z vskliki halo! Naslednji del v as-duru prinaša poslednje vtise s celine, s katere se loči. Kratko pozvanje k ve-

selju privede k ljubeznjivemu opevanju morske plovbe (f-dur s prehodi do a-dura). V gradaciji, prehajajoči v e-dur, je izražena prostost misli in se vrača k početnemu bujnemu spevu, ki je sedaj širše razpreden. Skladba konča v c-duru.

2. Vánoční ukolébavka.

Spi, Jezulátko, spi!
zas chudých lidí chudé dítě
do jesliček uloží tě,
ach, tolikrát lidstvu dáno,
a Jidáši vždy zaprodáno.
Spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezulátko, spi!
Spi sladce na tom seňe holém,
my dech tajíme všichni kolem,
vždyť Tobě, věčné pravdy synku,
je také třeba odpočinku.
Spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezulátko, spi!
a nabeť v spánku nové síly,
máš konat ještě mnohou milí:
té cesty lidstva ku spasení,
té ještě dlouho konec není.
Spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezutátko, spi!
Za Tvé o bratřích naučení
svět vezme Tě zas do mučení
a než se lidstva pouta zdrtí,
je třeba ještě velkých smrtí.
Spi, Jezulátko, spi!

Božična uspavanka.

Spi, Ježušček, spi!
Zopet revnih ljudij revno dete
v jaslice polože te,
ah, tolikokrat ljudstvu dano
in Judežu vedno izdajano.
Spi, Ježušček, spi!

Spi, Ježušček, spi!
Spi sladko na tem senu golem,
mi dihanje zadržujemo vsi naokrog,
kajti tebi, večne resnice sinček,
je tudi treba odpočitka.
Spi, Ježušček, spi!

Spi, Ježušček, spi!
in zberi v spancu nove moči,
imaš še storiti mnogo milj:
te poti k zveličanju ljudstva,
te še dolgo konec ni.
Spi, Ježušček, spi!

Spi, Ježušček, spi!
Za Tvoje bratov poučenje
Te svet vzame zopet v mučenje
in predno se ljudstva okove zdrobi,
je treba še mnogih smrti.
Spi, Ježušček, spi!

Skladba je sanjava, nežna, toploto dihačoča, že s prvim neobičajnim nastopom četerozvoka zanimiva. Ta prvi četerozvok dovede sicer do sladkega uspavanja, a zahteva od pevcev velike glasbene zmožnosti. S svojo formo pripada k slogu »pesni« z nežnim refrenom: »Spi Ježušček, spi!« Božič slika Novak z mirnostjo skladbe in z mrmranjem basa v kvartovem postopu. Poedine kitice oddeljuje kratki refren glasbeno zanimive strukture: nad zibajočim se drugim basom (f, c, f, c...) se zasliši akord gis, b, d, ki prehaja po melodiji prehodnih tonov do f-dura. Strofično komponovana uspavanka menjuje po vsebini teksta med f-durom, f-molom in des-durom ter končuje vedno z imenovanim refrenom na f-duru.

3. Náš zpěv.

(V. Hálek.)

Zem Čechů, velký krásný hvozd,
jenž zpěvem mocně zvučí,
že srdce mile okřívá
a srdcem být se učí.

A veňku, tam at' jakkoli
se chtějí na nás dívat,
tu přednost máme před světem,
my dovedeme zpívat.

My máme pěvců knížata
a zpěvu statné reky,
nám háje šumí písněmi
a zpívají nám řeky.

Naša pesem.

Zemlja Čehov, velki, krasni gozd,
ki vsled petja močno zveni,
da se srce blagodejno osvežuje
in se uči biti srce.

In zunaj, tam naj, kakorkoli
hočejo, na nas gledajo,
to prednost imamo pred svetom,
mi znamo peti.

Mi imamo pevcev prvake
in petja brhke junake,
nam gaji šumijo v pesmih
in pevajo nam reke.

Nás matky koji písněmi,
hoch učí zpívat děvů.
My máme po všech končinách
svě apoštoly zpěvu.

At' tedy jiný dobývá
jen hromem, blesku řevem,
my dovedeme královat,
leč vítězíme zpěvem!

Nas matere dojijo s pesmimi,
fant učí peti dekleta,
mi imamo po vseh krajih
svoje apostole petja.

Naj torej drug si osvaja
le z gromom in bliska treskom,
mi znamo kraljevati,
ali zmagujemo s petjem.

Velelepi zbor se dostojno pridružuje mogočnim českým skladbám, Smetanovi »Pesmi na morju«, »Kmetovaľska« in Vendlerovi »Nevihťa«. Takoj na prvi poslušek uvidiš v skladatelju mojstra na »Kraljevem inštrumentu« (orglah). Z velečastnim orglskim zvokom zveni 1. del opevajoč zemľjo češko. Koral postopa v mogočnih akordih, se ojačuje s crescendom in vzraste do velečastne himne. V drugem delu prehaja zbor v krepki ritem češke polke, ker se »dobrá češka duša« nič ne stori iz domače in tuje neutešene politike, da ima le svojo češko »pesmico«. Z menjavo tempa se pripravľja 3. del, ki vsebuje široko, a lepote polno melodijo: »Nam gají šumijo v pesmih« in izveneva z dolгим umirajočim akordom v pianisimu. V 4. delu se glasovi menjujejo v divjih skokih in v hitrem tempu, glaseč se kakor nevihta ali boj: »Mi znamo kraljevati, a zmagujemo s petjem«. Poslednji verz izveneva v osmeroglasnih akordih s polnostjo in silo orkestra.

4. Utonulá.

(Národní.)

Bude, vojna bude,
kdo pak na ňu pújde?
Která má milého,
sobě upřimného,
ta nařikat bude.

Já bych také jela,
kdybych koně měla,
koníčka vraného,
pěkně sedlaného,
sedla bych na něho.

Co bys tam, má milá,
co bys tam dělala?
U Dunaje stála,
košulenky prala,
to bych tam dělala!

Běž, má milá domů,
poruč pánu Bohu,
až já z vojny přijdu,
já si tebe vezmu.

Šohaj z vojny přijde
a on si mně vezme,
bude-li jen Pán Bůh
chtět.

Sedum let dochází,
milého neslyším,
ach, Bože, rozbože,
ach, já se utopím!

K Dunaji běžela,
Dunaje se ptala:
jsi-li tak hluboká,
jak su já vysoká,
bych do tě skočila.

Utopljenka.

(Narodna.)

Bo, vojna bode,
Kedo pa na njo pojde?
Katera ima ljubega,
sebi odkritosrčnega,
ta bo tarnala.

Jaz bi tudi šla,
če bi konja imela,
konjička vranca,
lepo osedlanega,
sedla bi na njega.

Kaj bi tam, moja ljuba,
Kaj bi tam počela?
Ob Donavi stala,
srajčke prala,
to bi tam delala!

Teci, moja ljuba, domov.
pripusti (usodo) gospodu bogu,
ko jaz z vojne pridem,
jaz te poročim.

Ljubček z vojne pride
in on me poroči,
če bo le gospod bog hotel.

Sedem let doteka,
ljubega ne slišim
oh, bog, o bog,
oh, jaz se utopim.

K Donavi je tekla,
Donavo je uprašala:
Si-li tako globoka,
kakor sem jaz visoka,
bi va-te skočila.

Její bílé nohy
do písku sahaly,
její bílé ruce
běhu se chytaly.

Její černé vlasy
po vodě plavaly,
Její černé oči
k nebi se zdvihaly!

Njene bele noge
v pesek so segale,
njene bele roke
brega so se oprijemale.

Njeni črni lasi
po vodi so plavali,
njene črne oči
k nebu so se dvigale.

Skladba je gotovo jedna najpopularnejših zborov, kar se jih poje na Moravskem. Sprva se je kritika izpodtikala nad individualnim, nenavadnim izvajanjem skladbe po dirigentu prof. Vachu, kateri je to skromno narodno balado po svoje prečutil in z nežnim umetniškim okusom izcizeloval. Ali danes se ujemajo sodbe prvih strokovnjakov v tem, da če bi Křížkovsky vstal in slišal svojo skladbo v predavanju Vachovem in njegovega slavnega zbora, bi rekel, da si je tako in nič drugače predstavljal svoj zbor. — Kakor v poletni mesečni noči zbor mladeničev s temnozelenih gajev se nese pesem o fantu, ki gre na vojsko in za katerim joka njegovo dekle, ko sliši novico: »Vojska bođe!«

5. a) Marná láska.

Já v touze lásky dlouho lkal

a celkem bloud jsem byl,
své srdce jsem ti v pospas dal
pro marnou vášeň svou.
Co tys tak jen si myslela?
Já vím, žeš žal můj chápala,
leč já ti málo byl.

Ted', když zklamáno žití tvé
svou náruč rozpínáš
a ráda bys mne zlákala,
leč pozdě, dítě mé.
Tvé síte víc mne nechytí,
co myslela jsi o mne dřív
jen splácím tobě já.

Brezuspešna ljubezen.

Jaz sem v koprnjenju ljubavi dolgo
plakal,

a v celoti bil sem blodnja,
svoje srce dal sem ti
radi prazne strasti svoje.
Kaj ti si si le tako mislila?
Jaz vem, da si žal mojo razumela,
toda jaz sem ti premalo bil.

Zdaj, ko je razočarano življenje tvoje,
svoji roki razpenjaš
in rada bi me zvabila,
toda prepozno (je), дете moje.
Tvoje mreže več me ne vjamejo,
kar mislila si o meni preje,
le povračam tebi jaz.

5. b) Mariánská píseň.

Bol co dávno žhavý pátil božskou duši
Tvou,
ach, ten též mne sevřel, láme šíji mou.

Vládněš nade světy, lásky seješ květy,
v nitro vlej mi klid a mír, mně blaho
dej!

Marijina pesen.

Bol, ki je zdavnaj skeleč žgala dušo
Tvojo,
ah, ta je ravno tako mene uklenila,
lomi tilnik moj.
Vladaš nad svetovi, ljubezni seješ cvete,
v notranjost vlij mi pokoj in mir, meni
blaženost daj!

Veliki skladatelj s severja Ed. Grieg je zastopan z dvema krajšima a neobičajno učinkujočima zboroma. Prva je melanholična pesem baritona o neuslišani ljubezni, spremljana od zbora, ki ji daje karakteristično barvo, zdaj se glasec očitaje, zdaj z breznaidejno resignacijo. »Marijina pesem«, tudi z baritonovim solom, je delo višjega sloga, a trd oreh za poslušalce, za glasbene poznavalce pa nadmierno zanimivo, zlasti kar se tiče vedenja glasov. Resna molitev je k žalostni materi božji z milo prošnjo za mir in uteho razdvojenemu srcu.

6. Večer na Savi.

(Dr Iv. Zahar.)

Tiha noč je krila prostrla,
skromno šumi Sava srebrna,
a mi mlada družba vesela
pjesmu glasno pojmo!
Savo, Savo, riekó srebrna,
što romoniš, zar si žalostna,
tvoja voda zar su suzice?
Ne plač riekó blíeda!
Dok smo mladi kano cviet,
krvca burno vri!
Svud je zlato, sve je med,
živjet znamo mi!
Naše nebo, naš je sviet,
pa nek briga spi!
Dok je u nas takov plam,
blago si ga nam!
Svak je od nas sokol siv,
nikad mlitav, uvijek živ;
uman rukom radit zna,

srećan mu je mah!
O djevojke, oj, rumen vi ste cviet,
sladko kao med,
mlade, hitre kao ptice,
ljubit, slavit vas,
slušat časah glas,
to je slavno veseli!
Tiho, lahko, tiho!
Sjaj mjeseče bliedi, sjaj,
nek je vedar savski kraj!
A ti Savo, naše slavo,
burno šumi sad!
Mladi, veseli, kano angjeli,
glasno kliknimo:
Tiha noč, i ti nam radost čuj,
razglasi, Savo, pjesme naše zuj!
Nek se ori širom svud,
da nam kliče vedra grud: veselo!

Tiha noč je razprostrla svoja krila nad krajem in poletni vetrič tiho šumi nad srebrno Savo. Na bregu plešejo deklice z mladenči »Kolo«, čegar polkini ritom se menjuje v duru in molu. Bas jih spremlja z dolgo vzdržanimi toni. Razlega se po široki savski ravnini, zdaj glasno odmevaje, zdaj tiho umiraje kakor šepetanje bičevja ob bregu. A ognjevit kri južnih bratov ne vstrpi dolgega mirnega speva, in ples se razvname z nova. Po zopetnem mirnem spevu konča z naglim allegrom.

7. Dar za lásku.

(Národní.)

A já vím hruščíčku planú,
a pujdu vylezu na ňu;
vylezu, natřesu,
mej milej donesu,
pro lásku věrnú!

A vím o jabloněce štěpné,
co rodí jablíčka pěkné,
milá je trhála
a mně je poslala
pro lásku věrnú!

A já mám galánku švarnú,
chodívám každý den za ňu,
chodívám, chodívám,
dary jí nosívám
pro lásku věrnú!

Dar za ljubezen.

(Narodna.)

In jaz vem za hrušico divjo
in pojdem, zlezem na njo;
zlezem, natresem,
moji ljubi prinesem
za ljubezen zvesto!

In vem za jablano cepljeno,
ki rodi jabolčka lepa,
ljuba jih je trgala
in meni jih je poslala
za ljubezen zvesto.

In jaz imam ljubico brhko,
hodim vsak dan za njo,
hodim, hodim,
darove ji nosim
za ljubezen zvesto.

Mojster zborov, ljubljeneec moravskih pevcev, velikan v glasbovanju narodne poezije — Křížkovsky je uglasbil tudi kratko narodno popevko o hrušici in jabolčku v krasen moški zbor, ki zveni, ako se precizno izvaja, kot lep narodni ples. Hitri tempo zahteva neizmerne vežbanja in naučenja na pamet, ako se hoče skladateljeva misel pogoditi. Ta zbor je v Nemcih provzročil senzacijo in dobro je karakteriziral vnos češke besede in gladkost češkega jezika po koncertu v Lipskem neki operni člen z besedami: »Das können wir absolut nicht nachmachen!«

8. Klekanica.

(O. Přikryl.)

Radile ste: Nechod' na ves,
dež se od hor strmivá,
chetla be tě, děvečko má,
klekanica divjá!

A já šla a čekala sem,
ešle na mně skoči,
a on mně tam švarné senek
chetil do náročí.

Matičko má, tenkrát bela
vaša rada vadná,
takováto klekanice
neleknem se žádná!

Šaljiv zbor sloni na znani narodni pripovedki, po kateri straši mati svoje otroke, ki bi radi po noči okrog pohajali. Naše dete pa je že odraslo takim pripovedkam, ne boji se strahov in se da vjeti v naročje čarovnice v podobi — brhkega fanta, svojega ljubega. Strašiteljni motiv je izražen v neobičajnem $\frac{7}{4}$ taktu, s katerim zbor konča in kateri s svojim kvintovnim padom zelo spominja na timpane. Na prvo in drugo kitico se ta godba ponavlja. Sestava predstavka temelji na vzdrževanju tona fis v 1. basu, krog katerega se opletajo terci pohodi z molovimi trizvoki, sestavljenimi nad in pod tonom fis. Predstavek se konča z dvema $\frac{7}{4}$ taktoma in prehaja v postavek, čegar melodija se opira na paralelno postopanje kvart-sekstakordov. Tretja kitica ima drugačen harmonični temelj. Njen postavek je predstavka prve in druge kitice s pretrgovanjem motivov na *a* in *b*.

9. a) Cibulička.

(Národní.)

Hop, hej,
cibuláři jedou,
cibuličku vezou.
Cibulička sladká,
má panenka hladká.
Cibuláři vezou cibuličku,
budou ji prodávat po troničku.
Hop, hej!

Jednostaven a zelo učinkujoč zborek iz Pallovih »plesov« prav dobro označuje klicanje veselih čebularjev: »hop, hej!«

9. b) Ty kláštersky zvony.

(Národní.)

Bim, bam, bim, bam.
Ty kláštersky zvony,
to jsou hodny zvony
pěkně nám vyzvánějí,

ty jejich srdcata
ze stříbra ze zlata
chlápce nám přivábějí.
Bim, bam, bim, bam.

To je eden izmed neštevilnih priredb Malátovih ljudskih napevov. Uvod, medigra in poigra po Malátu prekomponovane in izvor pesmi same z glasbenim slikanjem, glavno pa z dvojno ležečo uzdržavano kvinto razmajujejo se kakor bi zveneli zvonovi in zvončki. — V narodnem napevu o samostanskih zvonovih, katerih »srca so kakor iz zlata«, ki deklicam privablajo fante, upodobljajo ljudski glasovi zvenenje zvonov in njih tiho, skoraj neslišano izvenenje na tak način, da jih skoraj ni ločiti od pravih zvonov.

Čarovnica.

Svetovali ste: Ne hodi na vaš,
ko se od gorâ temni,
lotila bi se te, deklica moja,
čarodejnica divjá!

A jaz (sem) šla in čakala sem,
če li na me skoči,
ali tam me je zal sinko
vjel v naročje.

Mamica moja, tokrat je bil
vaš nasvet napačen,
takošnje čarovnice
se ne plaši nobena.

Čebulica.

(Narodná.)

Hop, hej,
čebularji gredo
čebulico peljejo.
Čebulica sladka,
Moja deva gladka.
Čebularji peljejo čebulico,
bodo jo prodajali po beliču.
Hop, hej!

Ti samostanski zvonovi.

Bim, bam, bim, bam.
Ti samostanski zvonovi,
to so vrli zvonovi,
lepo nam zvonijo.

Ta njih srčeca
iz srebra, iz zlata
fante nam privablajo.
Bim, bam, bim, bam.

10. Tabor mrtvých.

(Balada.)

Kde srázy tydalských hor se pnou,
tam v půlnoci spatříš div,
jak prapory mrtvých do zbraně jdou
a táhnou tak tiše kol.

To táhla kdys vojska vítězná,
když na horách řadil mráz;
na deset tisíc, co jich tu šlo,
do okovů spjala smrt.

Ve hrozném a šíleném ryku šla řvouc

a změnila krév jim v led,
pak vojíny kladla na sírou zem,

dech sláb' jim a tich', zvolna tich'.

Ze stínů týčí se obra pěst, ach!
Žardousí v ráz ten chlad,
že z těla žití uniká,
a všecko tuhne v led.

Tak mřeli a tuhli tu oř i muž

a skláněli k pušce hrud',
neb opění stáli o jčný děl,
již dohřměla na věky snad.

Bez konce byl ten voj strnulý,
a vůkol trůnil klid.
Ze slují táhla se divoká zvěř,
šla shlédnout ten mrtvý dav.

Ó vlasti, což nebe tvé můž' jen mráz

za úděl synům tvým dát?
O dej jim aspoň za rubáš
z hebkého sněhu háv!

Hagerjev »Tabor mrtvých« (Totenvolk) je v zboroví literatury novost popólnoma nenavadnega obdelovanja, ki se po vsem loči od dosedanjih tradicij. »Tabor mrtvých« je balada na historični podlagi in slika s krasnim in vernim glasbenim slikanjem pogin 10.000 mož noriške vojske, ki je na potu, ko se je vračala iz zmagujoče bitke na mejah svoje domovine poginila v pustih gorskih soteskah od strašnega mraza. — Iz mračnega uvoda, ki se poje v pripovedovalnem načinu pianissimo, nastopi nepričakovano forte ll. bassa, ki naznanja prihod smrti v mrzli severni nevihti. Pohitreni tempo, disharmonični vpadi ostalih glasov riše tu pretrgane navale severnih vetrov, ki spremenene vročo kri v mrzli led. Mraz zime ne pozna usmiljenja, njegova velikanska pest mori in duši, da beži mraz po telesu pri usklikih groze (ki jo reproducira zbor), kateri so zmes divjega uragana (severne burje) in obupnih klicev umirajočih vojakov, kateri v brezupnem boju podležejo do zadnjega. — In konec velike tragedije izzveni v mogočnem koralu, ki zaori iz glasovi orgel pod neobčutnim obokom nébesa široke in daljne severne očetnjave, katera je pripravila žalostno plačilo za nagrado svojim sinom — vitezom.

»Tabor mrtvých« (c-mol), ena izmed mnogih Hagerovih balad, nam kaže njegovo zmožnost v polni moči vporabljaati karakteristiko iz razmerja glasovih pólóg. V navedenem zboru so to pred vsem unisona in paralelne oktave, katere le varčno popólnujejo harmonijo. Enakomerni daktilični ritmus (ena doba dolga, dve kratki), ki je le v srednjem delu pretrgan s trislovnim ritmom zvoči v neodstranjivo strašno usodo.

Tabor mrtvih.

Kjer strmine tydalskih gorâ se
vzpenjajo,
tam v polnoči zapaziš čuda,
Kako se prapori mrtvecev oborožujejo
in se vlačijo tako tiho okrog.

To je šla nekđaj vojska zmagovita,
ko je na gorah razsajal mraz;
do deset tisoč, kar jih je tu šlo,
v okove uklenila smrt.

V groznem in blaznem rjoventu je šla
tuleč

in spremenila kri jim v led,
potem vojake polagala na osirotelo
zemljo,
dihanje (je postajalo) slabo in tiho —
polagoma tiho.

Iz senc se dviga velikana pest, ah!
Daví na mah ta hlad,
da iz telesa življenje se umika,
in vse se trdi v led.

Tako so mrlí in dreveneli tu konj in
mož

in klonili k puški prsa
ali oprti so stali ob žrela topov,
ki so morda se izgrmelá že za vedno.

Brez konca je bilo to krdelo okorelo,
in okoli je vladal mir.
Iz brezna se je privlekla divja zver,
šla je pogledat to mrtvo množico.

O domovina, kaj, nebo tvoje more le
mraz

za delež sinom tvojim dati?
O, daj jim vsaj za mrtvaško srajco
iz gibkega snega odejo!